

פמחים פרק ראשון עשר לארבעה אור

מיסורת הש"ם

גלוין הש"ם
גמ' ושותן לו קרכען
וון קיטעל מילוטלמאן
קפ"ג לדלא: תומ' ד"ה
לבדר"א וב' משם דרב
שנתהדרש. כדלהילע צזועט
יט ע"ה כל פלטה טנומילא
ונזנים גל נזנים קולומילא
בנטצע לבע אומלאן צל:

לעוזי רשות
קונפֿרְנְסָא [קִנְפְּנִיָּא].
ערברד איזבורג טול ווֹדָהּן

מוסך ר'ש"
הרי זה צדיק גמור. על
בעל זה וממשיכו (ובב'
זה): וזה קם מגיל כרך (ב'
ז). איך אלך. נמצאים לה
לו עלה פ' סדרו יומא
(ז). וטעה ג' בכשלוחות
למוקס ר' טה. ממתי
מאריקון לבקען (קדושים)
(ב')

מוסך תומספות

א. כרך שארות העולם
עשויות. מוק' קאל'ל"ע.
ב. דוחה מיצ' למיניבת
איצץ. סט. ג. דודרשיין
אפליו ליטו. ד. צ'אנקן
דר' אדריאן' כל רישת
שנאמהו
ג. יונישת אלא לאן דובר
שנהריה כהה. מוק' קאל'ל"ע.
ה. וינה מה שר' פולטנא
כין' דאסא למידק
בעליות כהו מכוון.
ווען צוין.

רבינו חננא (המשך)
את הקורות וצדי כל
השירות וראות את פחתה,
לפיכך אמר רב עליונה
ושולמה המהנה, דהיינו'
השרות הראשית ושינגד
הפהחן כל' חיצוניות, אין
שם עצמאו שטחים חיצוניים
באות, אלא מפלש תפש
וחוק שורה עליונה
ושולמה דומנה, כי אם
תקח שורה אחרת מן
הathan עיד שם קרה,
שבפניהם ממנה פנימית
בקראת, והוא רבי בר חיצונית
ראשי השירות הרואות
פני הפהחן חיצונית ממש
שם עליונה, למלכיך כי
מלענאה מהיה, והמלאך
אמר חיצונית שלניים

הנימנה, דרכה דרייך גלגולנות, כלומר העולינותו וואלא והמצא שדים עליונות אל יי הא גונא, ומפני מה קתני הייזונן, מומנו מושיע נושא השורה הדרישתית ובפנס סבריה הילן צער בידוק. אצאי יי חוא כוונתיה רוד לילון נגיא לנו שמואל בראט שואה באסן אויסן אויסן הא, בײַן דעללוֹן תנא לנו כשמואל הילכתן כוונתיה, הילך ביט שואה

שיזוכת לעולם הבא הרוי זה צדיק גמור. ואגדתנן (בבב"ה מ"ג)
הן מסין כבדיס קמאנטסן מות לילע על מונם נקבב
פלים סיינו בבל"ג סלה נון הומת בטוטובס סאותו מזקה מושך
מיטמלע על פנדקס צענש א"ס קכל מי צלחני מושך ומיטמלע צ"ז נדייך

הרי זה צדיק גמור דרי לעזינו בהתרה ר' נבר חי הנכרים ופלמו היא לארמאן ברוך עד מקרו מבטלו כלבו פלימו בודק מפני הסכנה מואשפבים כי אישתמייש אשתמייש ממא ונהור הכא לילא ושוגן והאמור רב אלעורי⁶ שהויכא דשביח היזיקא שמואל אין אלך ושם ה' ענגת בקר תקה אמר היה ביי בו ברי מלמד שתהא פרתך רועה באפר. ומלה קדריס לה מהן סטפן גולאנַבָּן:
אלבדרבִי אמי. וקס מהמעריב המיליטרְזָאנִיס ווּלְוִי דלען נכמת גולן מסוס לדער ענמחדע קא נסוס חודוט דלאלען קאנַג נמי קה נידיעות גענַג דלען היגטערן⁷: **רב דרייך** ר' דרייך ריזיגנות. ח' נהא לילע לדען סכל לזרעיכן נמייך טפי למילויו מוסס לרענן צלייך זטמאן סכל נמלעינויו ייכל נמייך מין דעלינויו מילויו:
קמי ומפלס מה סאן חייניות:

למיהי בדמא והשׁורא לרי בר אמר להו טינויו זולי ויזול

הרי זה צדיק גמור דילמא בהר דברך אני לעוני בתרה ר' נ' בר יצחק אמר משומס סכנת הנכרים ופלמו היא דתני חור שבין יהודי לארכמיי בודק עד מקום שידו מגעת והשאר מבטלו בלבד פלימו אמר כל עצמו אין בודק מפני הסקנה מהי סכנתה איז נימא סכנתם כי בשפים כי אישתמש הי' אישתמש התם כי אישתמש יממא ונחרוא ולא מוסיק אדרעתיה הכא ליליא ושרגנא הוא ומוסיק אדרעתיה והאמיר רבוי אלעוזר שלוחיו מצוה איז ניוקין היכא ישבי הי' קא שאני שנאמר ר' יאמר שמואל איך אלך ושמע שאל והרגני ויאמר ה' עגלת בקר תקה בידך וגוו' בעו מיניה רבב הנוי בני כי רב דידיiri בבענאנא מהו אמר להו ניתנו עלי ועל צוואר ניזיל מאוי אמר לעזיר שלוחיו מצוה איז ניוקין לא בהליךן וארטניא איסי בן יהודה אומר כלפי שאמרה עץ מלמד שתהא פרתך רועה באפר ואין היה שפה ואין חולדה מוייתה והלא דברים ק"ז קזין בני אדם שאין דרכן לווק על אחת כמה זורחה מןין תלמוד לומר ופנית בברך והלכת אאהלך בשלום וכי מאחר דאפלו בחירותה לל' א'ר אבון בר רב ארא אמר ר' יצחק מפני קדש ר' יחו עולי גרגים אומרים א' אלמלא גינוסר בירושלים דינו נמצאת עלייה שלא צי' בר' ינא מפני מה אין חמץ טבריא בירושלים מרמים א' אלמלא לא עליינו אלא לרוחן בחמי לא לשם: ובמה אמרו ב' 'שורות וכו': מרתף מקום שאין מכנים בו חמץ אין ציריך בדיקה י' אין ציריך בדיקה ובמה אמרו שתי שורות חמץ ובמסתפק: בש' א' שתי שורות וכו': אמר וכותיה דרב יהודה תניא כותיה כוותיה רבי יוחנן אמר שעדר שני קורה תניא כותיה דרב כי יוחנן שתי נהנה רואה את הפתח ועלינה רואה את הקורה זה אין ציריך בדיקה: בית הלל אומרים שתי: אמר רב עליונה ושלטת הימנה ושמואל חי עדר טעמא דרב דיקח חיצנותה והא עליזנות קתני אלל אמר עליונה שלפניהם הימנה מי טעמא נני למעוט גוייאתא דגוייאתא רב כי היא תניא כותיה דشمואל ולהלכה כותיה דשםואל: ממי'')

ונִזְבְּנָה מֵיְהִי פַּעַם
מִמְּנָה וּמִמְּנָה סָלֵל הַסְּמָגָן
עַדְזִין לְטַעַם טוֹזֶעֶן חֲוֹמָה כַּי
סָלֵג מְנֻמֵּר :
נְחָה בְּמַיִּים טוֹזֶעֶן אֶסְתָּר
סָמְעֵי גָּה :
נְתַמֵּן גְּמַיִּים אֶסְתָּר לְכָלָה
טוֹזֶעֶן אֶסְתָּר עַמְּנִיעָה :

תורה או רשות
1. י'אמור שמויאל איך
אלול ושבוע שאל וזרני
יאמבר יי' עגלת בקר
תקח בזבך ואמרת לחובך
לי באתך
שמעאל אל זו ב
2. כי אויש נשים פונדק
הנרכבת את בולך ולא זא
הCMD איש את זראות את פין
בעלחה לזראות את פין
אי' אלזון של שבעים
בשעתו: שמות לד'
3. ובשלוח ואכלת
בקבוקם אשר יבחר יי'
אלזון בו פגית בקר
חולבלכת לאלהילך:
דברים טום ז